εκπαιδευτική κρίση;
μόνο με τους δικούς μας όρους
και όχι με τους όρους των αφεντικών

ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΚΑΙ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΜΕΤΑΡΥΘΜΙΣΕΙΣ

το σάββατο
24 Σεπτέμβρη
ώρα 6 μ.μ.
απο την πλ. Όλγας

-κατάργηση απουσιών ποινών, βαθμολογιών

-κατάργηση των εξετάσεων, άνευ όρων ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπέδευση

-200 ευρώ το μήνα minimum μαθητικός μισθός

Το εκπαιδευτικό σύστημα και ορισμένες αλλάγές στους τρόπους μάθησης. Οι λόγοι που μας οδήγησαν στη διαδήλωση 24/9/2011.

Η εκπαίδευση και η κοντινή ιστορία της.

Στη διάρκεια της ιστορίας των ανθρώπινων κοινωνιών δεν έχει υπάρξει κανένα είδος κοινωνικής οργάνωσης που να μην είχε διαμορφώσει καμία μορφή εκπαίδευσης, κυρίως για τα νεότερα μέλη της. Κάποτε τα παιδιά μάθαιναν παίζοντας, βοηθώντας στις δουλειές, ακούγοντας ιστορίες και θρύλους, παρακολουθώντας τις συζητήσεις και τις συμπεριφορές των μεγαλύτερων κ.τ.λ.. Μάθαιναν χωρίς να υπάρχει κάποιος διακριτός και εξειδικευμένος ρόλος δασκάλου. Ο ρόλος αυτός ήταν άτυπος τόσο όσο και η “διδασκαλία” η οποία ήταν κομμάτι της καθημερινής δραστηριότητας των ανθρώπων.

Με την εμφάνιση του καπιταλισμού και τη δημιουργία (κρατικών και ιδιωτικών) μαζικών και εξειδικευμένων σχολείων, γεννιέται (σκόπιμα) η αστική αντίληψη ότι τέτοιοι κοινωνικοί τρόποι εκπαίδευσης είναι πολύ παλιοί, ξεπερασμένοι (προκειμένου να προσδώσουν κύρος σε κάτι νέο και πρωτοποριακό που ονομάζουμε σχολείο με τη μορφή που γνωρίσαμε μέχρι σήμερα όλοι μας). Αυτό ωστόσο είναι ψευδές: **στην πραγματικότητα και ο καπιταλιστικός κόσμος χρησιμοποίησε και χρησιμοποιεί τέτοιου είδους “μη επίσημες” διαδικασίες μάθησης που είναι στην πράξη αναπόφευκτες. Τέτοιες ήταν... οι πλατείες και οι γειτονιές, τέτοιες γίνονται οι νέες τεχνολογίες και το ίντερνετ.**

Το κρατικό εκπαιδευτικό σύστημα το οποίο γνωρίσαμε στις αίθουσες των σχολικών κελιών (μαζί με τα ιδιωτικά του φροντιστήρια κτλ.) **αποτελεί μόνο ένα μέρος** της συνολικής μας εκπαίδευσης, δηλαδή της μεταφοράς εμπειρίας από τη μια γενιά στην άλλη. Απλά αναρωτηθείτε: *πήρατε περισσότερες εμπειρίες από το σχολείο ή από οπουδήποτε αλλού;*

Γιατί όμως δημιουργήθηκε;

Οι αστικές τάξεις, απ’ τη γέννησή τους, δεν είχαν ιδιαίτερη πρόθεση να οργανώσουν την εκπαίδευση παρά μόνο για τους ίδιους. Τα αφεντικά δεν εξασφάλιζαν την πειθαρχία των εργατών βάζοντάς τους σε σχολικές αίθουσες καθώς αυτό γινόταν με την βία των αστυνομιών και των στρατών. Στην πρώτη φάση του καπιταλισμού η εκπαίδευση ήταν υπόθεση μαθητείας μέσα στην εργασία: οι νεότεροι μάθαιναν τι πρέπει να κάνουν στην πράξη και αυτό ήταν αρκετό.

Ύστερα τα αφεντικά και οι πρώιμοι σκατοκοινωνιολόγοι τους πρόσεξαν ότι με αυτόν τον τρόπο **οι προλετάριοι γίνονταν οι ταξικοί αποκλειστικοί κάτοχοι των γνώσεων σχετικά με την εργασία (χειρισμού των πρώτων μηχανών, ικανοτήτων, δεξιοτήτων κτλ.) και έφτασαν να χρησιμοποιούν οι εργάτες αυτές τις γνώσεις μόνο προς όφελός τους, κάθε φορά που ξέφευγαν από κάθε λογής επιτήρηση.** Παρότι η εργάτες παρέμεναν κοινωνικά υποτελείς (αν και όχι πειθήνιοι) γίνονταν επικίνδυνα κυρίαρχοι γνωσιολογικά, σε σχέση με την οργάνωση της εργασίας, τόσο στα χωράφια όσο και στις βιοτεχνίες ή στα πρώτα εργοστάσια.

Αφού ανακάλυψαν αυτό το “λάθος” τα αφεντικά στρώθηκαν στη δουλειά προκειμένου να εμποδίσουν τους εργάτες να έχουν το μονοπώλιο πάνω στη γνώση της παραγωγής. Οι προσπάθειες κράτησαν καιρό και έγιναν προς δύο κατευθύνσεις. Αφενός οι **μηχανές** (τεχνολογία) έγιναν πιο σύνθετες και λιγότερο ελεγχόμενες απ’ τους εργάτες, αφετέρου **οι εργάτες υποχρεώθηκαν να αποκτούν με διαφορετικό τρόπο τις απαραίτητες γνώσεις πηγαίνοντας στα σχολεία και αφομοιώνοντας έτσι τα όποια ιδεολογικά πρότυπα της υπακοής και της πειθαρχίας,** και όχι μαθαίνοντας ο ένας απ’ τον άλλο.

Αυτή η δεύτερη κατεύθυνση είναι **η κρατικοποίηση της εκπαίδευσης** δηλαδή η "δημόσια και δωρεάν παιδεία" την οποία σήμερα πολλοί υμνούν και δοξάζουν.

Το εκπαιδευτικό σύστημα στον καπιταλισμό έγινε δωρεάν και δημόσιο για να οργανωθεί κεντρικά και ιεραρχικά απ' τα αφεντικά η κίνηση, η ροή και η κατανομή των γνώσεων μέσα στην κοινωνία.

Η καθιέρωση του εκπαιδευτικού συστήματος δε γίνεται "εν κενώ" και δεν είναι καν καθιέρωση. **Είναι η επιβολή ενός συστήματος πάνω σε άλλα που προϋπήρχαν.** Δεν υπήρχε κανένα "κενό μάθησης" το οποίο ήρθε και γέμισε η καπιταλιστική εκπαίδευση. **Υπήρχαν άλλα συστήματα εκπαίδευσης τα οποία παραμέρισαν, υποτίμησαν και διέλυσαν τα αφεντικά για να επιβάλλουν το δικό τους.**

Τα αφεντικά λοιπόν πέτυχαν να επιβάλλουν το εκπαιδευτικό σύστημα αλλά αυτό δε σημάνει ότι εξασφάλισαν και την πετυχημένη λειτουργία του.

Δυστυχώς για αυτούς υπάρχουν ακόμα αυτοί και αυτές που δεν ενσωματώθηκαν στον ιδεολογικό τους στρατό.
Σήμερα μπορεί να είμαστε λίγοι, αύριο ποιος ξέρει;

διαδήλωση ενάντια στην καταστολή που καλέσαμε το Δεκέμβρη του 2010 για τους 11 συλληφθέντες μαθητές της Λάρισας

Τα βασικά χαρακτηριστικά του εκπαιδευτικού συστήματος

- Η δημόσια και δωρεάν παιδεία είχε και έχει φαινομενικά διαταξικό χαρακτήρα σα να λέμε "αφεντικά και δούλοι σκατά γίναμε ούλοι" (ίσες ευκαιρίες και τα ρέστα). Αυτό έγινε καθώς τα μεμονωμένα αφεντικά παραχώρησαν την εκπαίδευση (προς όφελός των ίδιων) που αλλού; **στο γενικό εκπρόσωπό τους, δηλαδή στο κράτος.** Αυτό έγινε όχι επειδή η εκπαίδευση σαν ιδιωτική επιχείρηση δεν θα ήταν κερδοφόρα αλλά επειδή **η οργάνωση της μαζικής εκπαίδευσης από το κράτος έχει μικρότερο "ανά κεφαλήν" κόστος από το να την πληρώνει το κάθε μεμονωμένο αφεντικό, αλλά και μεγαλύτερο ιδεολογικό όφελος.** Τέλος η δημόσια και δωρεάν παιδεία αφαιρεί από την εργατική τάξη οποιαδήποτε δυνατότητα ανεξάρτητης μαθησιακής διαδικασίας μπλοκάροντας τη διανοητική απελευθέρωση των από κάτω αυτού του κόσμου.
- **Η δημόσια και δωρεάν παιδεία νομιμοποιεί το διαχωρισμό της εκπαίδευσης σε επίπεδα δυσκολίας** (ξεκινώντας απ' τα ευκολότερα και προχωρώντας στα δυσκολότερα) εγκαθιδρύοντας την απομνημόνευση και την απαγόρευση της κριτικής.

- **Η δημόσια και δωρεάν παιδεία σημαίνει ταυτόχρονα και τη δωρεάν διασπορά της ιδεολογίας του καπιταλισμού.** Ο ατομικός ανταγωνισμός, η υποταγή, η τυποποίηση της ατομικής "δοκιμασίας" (εξετάσεις) και η επικύρωση της ατομικής επιτυχίας ή αποτυχίας (βαθμολογίες), η διαστρωμάτωση "πετυχημένων" ή "αποτυχημένων" σαν όρος διάσπασης οποιασδήποτε ενότητας σε κάθε σύνολο των μαθητών, η πειθαρχία με στόχο την εμπέδωση της εργατικότητας, της ηθικής, της "σκληρής προσπάθειας" και του εθνικισμού - εθνισμού. Αυτά και άλλα παρόμοια ήταν το δωρεάν (ιδεολογικό) δηλητήριο της δημόσιας και δωρεάν παιδείας.

30 χρόνια μετά (από τους αντάρτες μαθητές του '80 που έγραφαν σε τοίχους) συνεχίζουμε και εμείς να λέμε και να γράφουμε...

"το σύστημα διδασκαλίας είναι η διδασκαλία του συστήματος"

Δεν είναι λοιπόν η δημόσια και δωρεάν παιδεία ένα de facto αγαθό;

Η πιο συνηθησμένη άποψη είναι πως η "δημόσια και δωρεάν" παιδεία είναι όντως εκ των πραγμάτων το καλύτερο που θα ήθελε όλη η κοινωνία. Οι εκφραστές αυτής της άποψης, υπερασπίζοντας (έτσι νόμιζουν τουλάχιστον) αυτό το τόσο de facto, δωρεάν, για όλους κτλ. αγαθό, έκρυβαν τον ιστορικά ταξικό χαρακτήρα της εκπαίδευσης. **Την όρισαν ως αγαθό, της έδωσαν αξία και την υπερασπίστηκαν και έτσι οι ίδιοι προκάλεσαν ή μάλλον βοήθησαν στο να προκληθεί η ιδιωτικοποίηση συμπληρώνοντας το έργο των αφεντικών.** Είναι απλό. Κανένα κράτος δε γουστάρει να πληρώνει μαθητές προκειμένου να τους εκπαιδεύσει ειδικά στις μέρες μας που την εκπαίδευσή μας την έχουν αναλάβει τα media, το internet και γενικά οι νέες τεχνολογίες. Έτσι **όταν απαιτείς απεγνωσμένα ένα εκπαιδευτικό σύστημα εντός του καπιταλισμού, τα αφεντικά θα βρουν την ευκαιρία να σου το προσφέρουν και φυσικά θα σου πουν "πλήρωσε".**

Η υπεράσπιση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας σημαίνει και υπεράσπιση

- Της δωρεάν και δημόσιας διάχυσης της οργανωμένης αμάθειας.
- Της δωρεάν και δημόσιας διασποράς της ιδεολογίας του συστήματος
- Της δωρεάν και δημόσιας ταξικής διαστρωμάτωσης των νεολαίων
- Της δωρεάν και δημόσιας ενίσχυσης του ρόλου της οικογένειας στη ζωή και τις επιλογές των εφήβων

...Bye bye old school...

Η δημόσια (κρατική), μαζική και χρηματοδοτούμενη εκπαίδευση **έχει ουσιαστικά τελειώσει** σχεδόν παντού στον αναπτυγμένο καπιταλιστικά κόσμο. Σαν κομμάτι της τωρινής φάσης της κρίσης, διεθνώς κλείνουν τα σχολεία. Γεγονός που εκφράζει πρακτικά την πολιτική **"περικοπές στις κρατικές χρηματοδοτήσεις"**. Άρα έχουμε όλο και λιγότερες προσλήψεις εκπαιδευτικών, περικοπές χρηματοδοτήσεων στα πανεπιστήμια, σπόνσορες να μπλέκονται στα μπούτια της εκπαίδευσης, περισσότερα τούβλα μαθητές να βγαίνουν "γυμνοί" αλλά χαρωποί-χαρωποί στην αγορά εργασίας, περικοπές μισθών των καθηγητών, προσλήψεις με τις χειρότερες εργασιακές σχέσεις, συστήματα αξιολόγησης (άρα διαχωρισμού) σχολείων και σχολών. Τα κράτη όλο και πιο έντονα ξεφορτώνονται όσο περισσότερο μπορούν το κόστος της δωρεάν και δημόσιας εκπαίδευσης.

Μήπως όμως υπάρχει κάτι στρατηγικό στην εδώ και χρόνια σταθερή επιλογή των κρατών υπέρ της παραίτησης απ' την οικονομική διεύθυνση των εκπαιδευτικών συστημάτων;

Ας θυμίσουμε πρώτα: έγινε δημόσιο και δωρεάν αυτό το σύστημα (η εκπαίδευση του 20ου αιώνα) επειδή είχε στρατηγική σημασία το να περιλαμβάνει και τα παιδιά των εργατών καθώς θα έπρεπε να αποκτούν μια ορισμένη πειθαρχία (το καθιστό σώμα, το πρόγραμμα, το κουδούνι, η τιμωρία…) και θα έπρεπε να μπολιάζονταν με την κρατική και κυρίαρχη ιδεολογία (ο ατομισμός, ο ανταγωνισμός, το κάρφωμα, η ευγενής άμυλα κτλ.) αλλά και να αποκτήσουν τις κατάλληλες γνώσεις για να βγουν στην αγορά εργασίας (γραφή, ανάγνωση, αριθμητική, βασικά στοιχεία ιστορίας).

Από εκεί και πέρα οι επόμενες βαθμίδες της εκπαίδευσης (της μη υποχρεωτικής) από το λύκειο και μετά ΑΕΙ-ΤΕΙ κτλ. υπήρχαν για να καλύπτουν τις ανάγκες του εργασιακού διαχωρισμού και της ατομικής επικύρωσης των γνώσεων (απολυτήρια, διπλώματα, πτυχία).

Ο βαθμιαίος μαρασμός της εκπαίδευσης ήρθε από εκεί που κανείς δεν το περίμενε… Απ' την ίδια την καπιταλιστική εξέλιξη!

Τα μήντια των εικόνων, πρώτα η τηλεόραση και τώρα οι υπολογιστές, μετατράπηκαν σε ένα παράλληλο εκπαιδευτικό σύστημα με εντελώς διαφορετικά χαρακτηριστικά ωστόσο. Η γοητευτική παντοδυναμία των επί της οθόνης εικόνων, η συναισθηματική ένταση και διεισδυτικότητα εικόνας και ήχου καθήλωσαν και χειραγώγησαν (πολιτικά, ιδεολογικά και γνωσιολογικά) 3 γενιές.

Και στην επόμενη, τη δική μας, έρχεται και η πληροφορική με τη μηχανοποίηση της μνήμης. Οι νέες μηχανές έχουν απεριόριστες δυνατότητες "αποθήκευσης" με αποτέλεσμα η απομνημόνευση να μη χρειάζεται πια. **Όλα είναι περασμένα σε κάποιο σκληρό δίσκο, σε ένα google (ιστορικά γεγονότα, θεωρίες, ασκήσεις… τα πάντα) ποιος και γιατί να μάθει την προπαίδεια αφού υπάρχει αριθμομηχανή μπρελόκ;** Οι φωνητικοί υπολογιστές (που είναι στο κατώφλι της αγοράς) θα συμπαρασύρουν οριστικά την ορθογραφία και τους γραμματικούς κανόνες. *Και η κριτική σκέψη;* θα πουν κάποιοι "προοδευτικοί" μάγκες… απαντάμε: **ησυχάστε τα αφεντικά απλά χέστηκαν!**

Γραμματικοί κανόνες; όλα αυτά είναι περιττά πλέον κι ας θρηνήσουν όσοι θέλουν. Και μια τρανταχτή απόδειξη της γνωσιολογικής σίγουρα χρεοκοπίας του υπάρχοντος εκπαιδευτικού συστήματος είναι οι **ανήλικοι χάκερς.** Δεν έχει σημασία αν είναι εκατοντάδες ή χιλιάδες παγκοσμίως και όχι "κάθε παιδί", εκείνο που έχει σημασία είναι αυτό: **νεαροί χωρίς την υποστήριξη του σχολείου τους (δηλαδή χωρίς να βασίζονται σε αυτά που έμαθαν απ' την κλασσική εκπαιδευτική διαδικασία), αυτοδίδακτοι λοιπόν, καταφέρνουν και τρυπώνουν σε σημεία κορυφής των νέων τεχνολογικών εφαρμογών.**

Όχι, δεν υμνούμε τις νέες τεχνολογίες απλά **αυτές είναι οι συνθήκες** και θα φανούν ακόμη περισσότερο στο κοντινό μέλλον.

Γιατί όμως αναφέραμε όλα τα παραπάνω;

Γιατί αντί να δίνονται μάχες υπεράσπισης ενός εκπαιδευτικού συστήματος που έχει ξεπεραστεί (και που ήταν και σκατά) **εμείς κρίνουμε πιο σκόπιμο να καλύψουμε γρήγορα το χαμένο γνωσιολογικά και πολιτικά έδαφος και χρόνο και να βρούμε τις σωστές απαντήσεις στην εκπαιδευτική κρίση πριν από τα αφεντικά και εναντίον τους.**

ΝΑ ΒΡΕΘΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ.

Όσο για τις **συγχωνεύσεις** γίνονται με τη μόνη λογική που θα μπορούσαν. **Σα συγχωνεύσεις παιδο-πάρκινγκ.** Όπως συμβαίνει παντού, έτσι κι εδώ το πράγμα γίνεται ακόμη

πιο προκλητικό επειδή συνοδεύεται από ένα άρωμα **"εκσυγχρονισμού"**. Όπως συμβαίνει παντού, έτσι κι εδώ υπάρχει το ηλίθιο επιχείρημα των αφεντικών **"μείωση της σπατάλης πόρων"** παρουσιάζοντας τις συγχωνεύσεις ως **"νοικοκυροσύνη"** κρύβοντας ουσιαστικά ότι **τα αφεντικά δεν έχουν κανένα σχέδιο μπροστά στην εκπαιδευτική κρίση, παρά μόνο την καταστροφή της εκπαίδευσης.**

Κατά καιρούς διάφοροι πονηροί έκαναν περίεργους συνειρμούς. Το κράτος (το κόμμα των αφεντικών δηλαδή) κλείνει τα σχολεία με τις συγχωνεύσεις και ταυτόχρονα εμείς οι "Ανυπάκουοι μαθητές/τριες" φωνάζουμε "μπουρλότο και φωτιά στα σχολικά κελιά". Έτσι κάνουν σκόπιμα το συνειρμό (για τους δικούς τους ψηφοθηρικούς σκοπούς) ότι οι μαθητές και μαθήτριες, οι Α.Μ. είναι υπέρ των συγχωνεύσεων τη στιγμή μάλιστα που καλούμε διαδηλώσεις (όπως στις 2 Απρίλη του 2011) και γράφουμε κείμενα κατά των συγχωνεύσεων. Και τέλος καταλήγουν πως εμείς ζητάμε να κλείσουν τα σχολεία έτσι γενικά και αόριστα ξεχνώντας πως στις βασικές μας αρχές γράφουμε ότι η καταστροφή του εκπαιδευτικού συστήματος θα "έρθει" **μόνο με την καταστροφή του κοινωνικοπολιτικού συστήματος.**

Το εκπαιδευτικό σύστημα είχε πολλαπλά ιδεολογικά και παραγωγικά οφέλη για τα αφεντικά αλλά πέρα από αυτά είχε και τις παρενέργειές του. Για παράδειγμα οι γνώσεις που αποκομίσαμε από τα σχολεία δε χρησιμοποιήθηκαν μόνο υπέρ του συστήματος αλλά και εναντίον του. Η γραφή, η ανάγνωση, η αριθμητική και άλλες δεξιότητες έχουν φανεί χρήσιμες όχι μόνο για να μπορούμε να παράγουμε (μια χρησιμότητα που θέλουν τα αφεντικά) αλλά και για να οργανώνονται συλλογικά οι από κάτω ενάντια στα αφεντικά τους αλλά και να αυτομορφώνονται. Σε καμία περίπτωση **δε θα σταματήσουμε να παλεύουμε ενάντια στην καπιταλιστική εκπαίδευση είτε αυτή υπάρχει με συγχωνεύσεις, με φροντιστήρια, με home schooling ή ο,τιδήποτε άλλο. Αντίθετα στόχος μας είναι να εμποδίσουμε και να ανατρέψουμε τέτοιες εκδοχές όσο και το ίδιο το εκπαιδευτικό σύστημα.**

Και αφού δεν γουστάρετε το σχολείο τότε γιατί πάτε;

Το λύκειο μπορεί τυπικά να μην είναι εξαναγκαστικό αλλά στην ουσία υπάρχουν χίλιοι δύο παράγοντες που σε εκβιάζουν να πας με κυριότερη **την καθημερινή πλύση εγκεφάλου και τη βία που υφίστανται οι περισσότεροι μαθητές από την οικογένεια** η οποία από την πιο μικρή ηλικία μαθαίνει τα παιδιά της πως πρέπει να πάνε στο σχολείο "για να γίνουν άνθρωποι σωστοί και χρήσιμοι στην κοινωνία", να πάρουν πτυχίο και ένα σωρό ακόμη βλακείες που δεν αφήνουν κανένα περιθώριο στους νέους να κάνουν άλλη επιλογή. Πιστεύουμε πως ο καθένας μπορεί να κατανοήσει πως ένας 15χρονος που είναι οικονομικά εξαρτημένος από τους γονείς του δεν έχει την "άνεση" να πει στους δικούς του *"ξέρεται κάτι, εγώ δε θα πάω λύκειο και θα γίνω προλετάριος"*. Ε, δεν είναι

και το ευκολότερο πράγμα στο κόσμο κάτι τέτοιο ...

Τέλος, είμαστε μαθητές που πολεμάμε το εκπαιδευτικό σύστημα. **ΜΑΘΗΤΕΣ!** Δηλαδή **βρισκόμαστε μέσα στα σχολεία και συνειδητά εναντίον τους** γιατί δε θεωρούμε σα λύση αυτό που πολλοί μας λένε "αν δε γουστάρετε το σχολείο να πάρετε τα βουνά". Όσοι στηρίζουν τέτοιες αντιλήψεις είναι ξεκάθαρα εχθροί μας. **Γιατί όπως ένας εργάτης βρίσκεται μέσα στην καπιταλιστική παραγωγή και εργάζεται για κάποιο αφεντικό και μπορεί να στραφεί εναντίον της μισθωτής σκλαβιάς έτσι και ο μαθητής πρέπει μέσα στους χώρους του σχολείου να βρίσκεται και να οργανώνεται με τους υπόλοιπους μαθητές προκειμένου να δημιουργήσει ρήγματα στον καταπιεστικό θεσμό της εκπαίδευσης.** Το να "πάρεις τα βουνά" σημαίνει παραίτηση από το ταξικό σου καθήκον, δηλαδή το να βρίσκεσαι απέναντι στο σύστημα και να το χτυπάς αδιάκοπα.

Για τα "αιτήματα"

Για να καταστραφεί το εκπαιδευτικό σύστημα από τα κάτω, δηλαδή να οδηγηθεί σε πολιτική κρίση και αχρήστευση από εμάς τους ίδιους τους μαθητές (και όχι από τα αφεντικά) χρειαζόμαστε ακόμα χρόνο, σκέψη, οργάνωση και δομή και είναι κάτι που δεν το κόβουμε να γίνεται σύντομα. Προς το παρόν όμως εμείς θέτουμε κάποια "αιτήματα".

Για αρχή είμαστε όσο πιο επιεικείς μπορούμε.

Κατάργηση απουσιών, ποινών και βαθμολογιών. Μόνο έτσι θα γλιτώσουμε την καθημερινή τρομοκρατία του πρωινού ξυπνήματος και θα επιλέγουμε εμείς πότε να πάμε ή να μην πάμε για μάθημα οπότε **θα μαθαίνουμε μόνο ότι μας κινεί το ενδιαφέρον.** Αυτομάτως κατάργηση των απουσιών σημαίνει και καταστροφή των ποινών δηλαδή πέντε μέρες αποβολή και χωρίς απουσίες θα είναι κάτι σα διακοπές. Και τότε ναι, θα κάνουμε όσες καταλήψεις και όσο σαμποτάζ τραβάει η ψυχή μας. Όσο για τις βαθμολογίες πέραν του ότι λειτουργούν και σαν ποινές (οπότε πρέπει να καταργηθούν) κάνουν και κάτι που σαν μαθητές πρέπει να εμποδίζουμε. Διαχωρίζουν τους μαθητές σε καλούς, κακούς και μέτριους.

Κατάργηση των εξετάσεων και άνευ όρων ελεύθερη πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Με αυτόν τον τρόπο καταργείται η "παραπαιδεία" και γλιτώνουμε εν μέρει από τον "αγώνα" που μας βάζουν, αυτόν της *ατομικής ανόδου*. Οι εξετάσεις εντείνουν τον ανταγωνισμό και τον ατομισμό. Υψηλός βαθμός (κάτι που χρειάζεται για να μπεις σε μια σχολή) **σημαίνει σίγουρα μεγαλύτερος από το βαθμό κάποιου άλλου.** Το σύστημα είναι σαν μια πυραμίδα που δε γίνεται να χωρέσουν όλοι στην κορυφή. Οι πανελλήνιες εξετάσεις είναι ο καθρέφτης αυτής της λογικής του συστήματος. Όσο μεγαλύτεροι είναι οι βαθμοί των γραπτών τόσο θα αυξάνονται και οι βάσεις στις σχολές, αντίστοιχα μικρότεροι βαθμοί - χαμηλότερες βάσεις. Οπότε σίγουρα πάντα κάποιοι "κακοί" μαθητές θα μένουν στην απ' έξω και πάντα κάποιοι "καλοί" θα πρέπει να παλεύουν για ένα βαθμό καλύτερο από των υπολοίπων. Πολλοί τώρα θα ρωτήσουν... *ωραία μπήκαν όλοι αυτοί στις σχολές, που θα βρουν δουλειά όμως; δε θα μείνουν άνεργοι;* Εμείς πρέπει να απαντήσουμε επιθετικά και να απαιτήσουμε επίδομα ανεργίας για όλους ανεξαιρέτως τους ανέργους που να το πληρώνουν τα αφεντικά και μόνο αυτοί. Αφού αυτοί ευθύνονται για την ανεργία μας (και όχι οι ξένοι εργάτες όπως υποστηρίζει ο ντόπιος ρατσισμός), ας πληρώσουν κιόλας γι' αυτή.

200 ευρώ το μήνα μίνιμουμ μαθητικός μισθός. 6 ώρες κάθε μέρα μέσα σε ένα σχολείο και άλλες τόσες διάβασμα, φροντιστήρια κτλ. είναι κόστος. Και μας κοστίζει ακριβά τόσο ψυχολογικά, όσο και οικονομικά. Πρώτα απ' όλα πολλοί μαθητές είναι αυτοί που αναγκάζονται λόγω απόστασης αλλά και έλλειψης μεταφορικών να πηγαίνουν στα σχολεία με λεωφορείο και να **πληρώνουν εισιτήρια.** Το κράτος μάλιστα σκοπεύει να σταματήσει τα σχολικά λεωφορεία και οι συγχωνεύσεως προφανώς και θα αναγκάσουν αρκετούς μαθητές να αλλάξουν σχολεία. Και αυτή η αλλαγή δεν θα είναι σε κάποιο κοντινό σχολικό κελί αλλά σίγουρα σε κάποιο σχολείο που θα βρίσκεται πιο μακριά απ' ότι το προηγούμενο. Αυτό θα αναγκάσει τους μαθητές να δίνουν καθημερινά 1,20 ευρώ (αν έχουν κάρτα) ή 2,20 ευρώ (αν δεν έχουν) για να πληρώνουν εισιτήρια. Ακόμη 6 ώρες θα χρειαστείς και κάτι να φας ή να πιείς και *επειδή το σχολείο σα φυλακή που είναι έχει και ελλείψεις* (όπως το δωρεάν φαγητό) χρειαζόμαστε καθημερινά 2 με 3 ευρώ. Το σχολείο έδινε μέχρι τώρα δωρεάν βιβλία (φέτος δίνει φωτοτυπίες και dvd!) **αλλά ζητούσε άλλα τόσα (τετράδια, σχολικά είδη, τα ξενόγλωσσα βιβλία) και ήμασταν υποχρεωμένοι να τα βάλουμε από την τσέπη τη δική μας, δηλαδή των γονιών μας.** Ακόμη τα χρήματα που δίνουμε καθημερινά για να παίρνουμε τα σκατά που μας σερβίρει το εκπαιδευτικό σύστημα δεν είναι καν δικά μας (αφού το σχολείο μάς κλέβει το χρόνο και δεν γίνετε να δουλεύουμε παράλληλα) αλλά των γονιών μας και **αυτό είναι κάτι που συντηρεί την εξουσία και την βία που ασκούν οι γονείς πάνω στους νέους.** Αν ήμασταν οικονομικά ανεξάρτητοι οι τιμωρίες, ο περιορισμός χρημάτων κτλ. θα ήταν αδύνατα. Τέλος τα σχολεία είναι κομμάτι της καπιταλιστικής παραγωγής. Μάς εκπαιδεύουν και εν τέλει μας ειδικεύουν επαγγελματικά προκειμένου να γίνουμε ή εργάτες ή αφεντικά. Ουσιαστικά όσα κάνουμε στα σχολεία είναι **άσκηση. Άσκηση είναι η πειθαρχία, ο σεβασμός και η υποταγή στα πρόσωπα των καθηγητών-ανωτέρων, το εξαναγκαστικό 45λεπτο, το κουδούνι και ένα σωρό ακόμα καθημερινοί καταναγκασμοί που σαν τελικό στόχο έχουν τη δημιουργία υποταγμένων υπηκόων και ανθρώπων-ρομπότ που θα είναι έτοιμοι να μπουν στην παραγωγή με σκυμμένο κεφάλι. Όπως λοιπόν η άσκηση σε κάποιο επάγγελμα (του δικηγόρου, του γιατρού, του μαθητευόμενου υδραυλικού και πολλών ακόμη) έχουν την "αμοιβή" τους έτσι και οι μαθητές/τριες ζητάμε 200 ευρώ το μήνα και είμαστε και αρκετά επιεικείς.**

